

— Видите ли, душице, вий имате *право* да сте страхопжзлю, солдатинтъ — *може* да е страхливъ, на офицери — на който нищо не командува, инстинктитъ на самосъхранението сж извинителни, но отъ ротнийтъ командиръ и на горъ за страхливцитъ пѣма никакво оправдание.... Страхливъ генералъ, споредъ мене е анахронизмъ, и колкото по малко таквизъ анахронизми сж търними толкозъ по добръ. Азъ не искамъ щото всякой да бжде безумно храбръ, щото той да прихожда въ ентузиазмъ отъ пушечния огнь. Това е глупаво! Мене ми трѣбва само, щото всякой да изпълнява своята обязанность въ бойтъ

Прѣдставителитъ на канцелярскиятъ режимъ въ армията и блестящата плеяда на парадниѣ гении и кабинетни мждреци, никакъ не може да са помири съ хубавецътъ пълень съ обаяние на мжжеството младъ генералъ. Когато той стояше подъ огньтъ въ бѣлийтъ си китель, на бѣлийтъ бойовенъ конь, когато той са виждаше че призоваваше самата смъртъ, като намиране най величественно наслаждение въ това постоянно прѣзрѣние къмъ опасноститъ, въ това съзнание на себе си отъ чловѣкъ, мислящъ, владѣющъ съ себе си верѣтъ ада, въ истребителниятъ вихрь на оргията, която ний наричаме война, когато той самъ, катъ че са натрапваше на неприятелскиятъ огнь — тогава него укорявахъ въ рисовка, въ желанне да блѣсне съ юначеството си. На тѣзи господа, било би, не въ угода, че много по хубаво е да са накичатъ съ храбростъ, отъ колкото грѣмогласно да провъзгласяватъ, носящецъ военниятъ мундиръ, фразитъ въ родъ: „азъ са удивлявамъ на мжжеството, но него разбирамъ“, „нека умиратъ другитъ — а азъ съмъ покорний слуга“ смѣлостъта и глупостъта вървятъ ржка за ржка“. Много по хубаво е да бждешь примѣръ на самоотвържение за солдатитъ и за младитъ офицери да показуватъ, че генералтъ който командува отрядтъ, както и офицеринтъ комуто е повѣрена ротата — трѣбва прѣди всичко да забравятъ за самитъ себе.... Даже хубостъта на тази смѣлостъ, ако е позволено така да са изразимъ, умѣнието да си изиящень въ огньтъ — произвежда много по силно впечатлѣние на окръжающитъ, отъ колкото толкозъ почтенната, спокойната и простата храбростъ, въобще присуща на насъ русейтъ. И когато Скобелевъ по този начинъ, са появяваше въ началото на миналата война подъ огньтъ, напрѣдъ, всякога весель, извъпрѣдно напръменень, вдъхновенень, лучезарень, както